

Hledání Adama

Přeložil Jan Hanzlík

Hledání pravdy.
Hledání lásky.
Hledání sebe.

 metafora

**František
Kozmon**

Ukázka z knihy:

Martin se zjevil v ručníku a sedl si vedle mě.

Zvedl jsem k němu pohled. Zase jsme měli nosy docela blízko. Chystá se mě políbit?

„K tomu, co se stalo v noci v pokoji..." začal.

V panice jsem rychle vstal. „Je to jen mezi námi, nemusíš se bát."

„Nejde jen o to," vysvětlil mi Martin. „Nemůže se to opakovat."

Od chvíle, kdy jsem se na něj pověsil, jsem nikdy neměl žádná očekávání. Ale po tom, co se mezi námi stalo, mi dodal naději. Naději, že... Cítil jsem, jak se mi do očí derou slzy. Nesměl jsem se před ním rozplakat.

„Oukej," hlesl jsem, než jsem se pokusil odejít ze šatny.

Chytil mě za ruku, naše pohledy se setkaly.

„Já..." zaváhal Martin. „Chci vést normální život. Založit si rodinu, mít děti a... Nejde to dohromady. Chápeš."

„Chápu."

Nechal mě odejít.

V ten den jsem pochopil, jaké jsou moje možnosti. Bud' povedu normální život, anebo budu sám sebou. Pokud jsem měl vůbec na výběr.

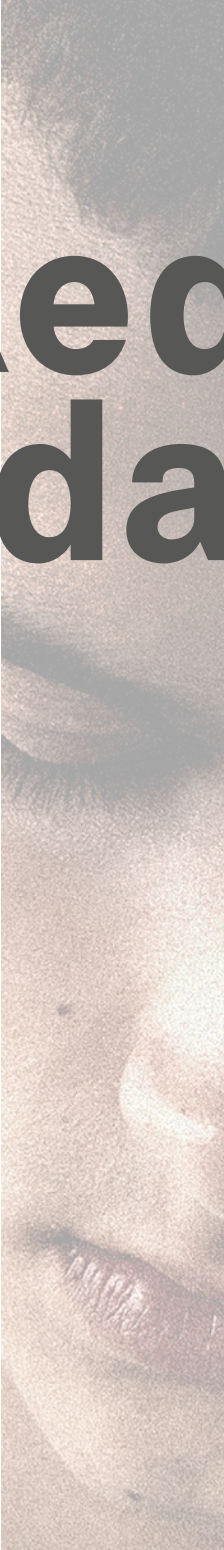
„Román Hledání Adama je citlivě napsaný příběh o hledání vlastní identity a místa ve společnosti, která je plná předsudků. Je to příběh plný překážek, ale i odpuštění. Knihu doporučuji každému, kdo chce alespoň trochu pochopit lidi s jinou orientací."

– blog Drominička Číta

„Pokud jste fanouškem ‚Zvířecí‘ série a myslíte si, že tahle kniha pro vás tematicky není, nebojte, i na vás autor myslel. Kniha má velmi dobrou dynamiku a spád, čte se opravdu rychle. Za mě velké doporučení."

– čtenářská recenze, Databáze knih

Hledání Adama

Hledání Adama

**František
Kozmon**

Přeložil Jan Hanzlík

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

Hľadanie Adama © 2024 by František Kozmon

Translation © Jan Hanzlík, 2025

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-382-7 (ePub)

ISBN 978-80-7625-355-1 (pdf)

ISBN 978-80-7625-929-4 (print)

Matúšovi a Jurajovi.

Jejich rodičům.

Nikdy nezapomeneme.

1

Kamil Slovák byl přesvědčený, že žije plnohodnotný život, jakkoli byl i s přimhouřením jednoho oka přinejlepším poloprázdný. On si to ale neuvědomoval, protože žil pro práci. Pozice PR manažera v televizi byla jeho splněným snem, a kdyby se ho někdo zeptal, označil by ji i za svůj největší úspěch. Rád tvrdil, že jeho profese přináší mnoho nečekaných výzev, se kterými se musí každodenně vyrovnávat. Proto v životopise uváděl jako jednu ze svých největších předností flexibilitu. Když se však k němu v jeho dvaatřiceti letech nastěhovala máma, zjistil, že až tak flexibilní není.

V pronajatém dvoupokojovém bytě jí uvolnil postel, jako by to udělal každý řádný syn, a od soboty přespával na rozkládacím gauči v obýváku. Tím však dosáhl svého maxima, víc ústupků už kvůli ní nebyl schopen udělat. Když nadešel pracovní den, potřeboval dodržet svůj zaběhnutý režim. Ráno začínal budíčkem v půl sedmé, po něm následovalo dvacet minut jógy, rychlá sprcha a ještě rychlejší káva.

Z domu většinou vyrážel před osmou, aby stihl dorazit do práce na devátou. Bydlel sice v Bratislavě, ale cesta autem v ranní špičce přes tři městské části někdy připomínala spíš přesun přes tři časová pásma.

Byl skoro připravený vyrazit. Až když si v předsíni vyzul bačkory a chystal se obout si boty, uvědomil si, že nemá ponožky. Večer, když s ohledem na mámu vybíral ze skříně oblečení na další den, na ně úplně zapomněl.

Ohlédl se na dveře do ložnice. Nechtěl mámu budit, přemýšlel nad alternativním řešením. Skončil v koupelně u koše na špinavé prádlo.

Znechuceně číchal ke včerejším ponožkám a přemýšlel, zda mu hrozí, že se dnes bude někde zouvat.

„Co děláš?“ ozval se za ním známý vyčítavý hlas.

„Mami?“ Kamil hodil špinavé ponožky zpátky do koše. „Vzbudil jsem tě?“

Drobná, štíhlá žena se světlehnědými kučery protkanými šedinami a s výraznými vráskami v koutcích úst i očí zavrtěla hlavou. „Už jsem vzhůru dýl. Ale neslyšela jsem tě vstávat, proto jsem zůstala v posteli.“

Kamil na ni překvapeně pohlédl. On se pohyboval potichu, aby ji nevbudil, ona zase zůstávala zavřená v pokoji, aby ho nerušila. Očividně to byl její syn, neměli si co vyčítat. Alespoň v tomto případě nikoli.

„Říkal jsem ti, že musím do práce dorazit na devátou,“ připomněl Kamil mámě.

„Já mám dneska toho doktora,“ připomněla mu vzápětí ona.

„Já vím, nezapomněl jsem. Na stole v kuchyni jsem ti nechal instrukce na autobusy i nějaký peníze. Kdyby sis netroufala jet emhá děčkem, je tam dost i na taxíka. Číslo na taxislužbu najdeš pod magnetem na ledničce. A mobil... mobil máš svůj.“

„Myslela jsem, že půjdeš se mnou.“

„S tebou? K doktorovi?“ zarazil se Kamil. „Neříkala jsi...“

Máma se jen zklamaně odmlčela a upřela pohled do země.

Kamil z jejího mlčení vyčetl tichou výčitku. Ne, nic mu neřekla, protože to považovala za samozřejmost. Od něho očekávala to samé. Učinil vědomé rozhodnutí – jestli se mě máma nezeptá, sám se ne nabídnou. Proto se ráno tiše chystal do práce, proto raději z koše na špinavé prádlo vytáhl včerejší ponožky.

„Rád bych ale...“ Na vteřinu zvažoval, jak se obhájit, aniž by to působilo jako výmluva. Potom se zatvrdil. Nesmí být přehnaně ohleduplný. „Dneska je důležitý den. Natáčí se nová sezóna našeho největ-

šího nekonečného seriálu. Teda... natáčí se už od srpna, ale dneska na plac po dlouhý pauze nastupuje největší hvězda.“

Máma překvapeně zvedla obočí. „Ty natáčíš seriál?“

„Ne, televize natáčí. Já dělám PR. Vztahy s veřejností, marketing. Vymyslím promo do jiných médií pro televizní projekty, kolikrát ti to mám ještě vysvětlovat?“

„Tak to se potom ten seriál natočí i bez tebe, ne?“

„Beru na plac novináře. Prostě tam musím být.“ Kamil si uvědomoval mámino zklamání. Zaváhal. Zkontroloval hodinky. „Ale kdyby ses nachystala hned, tak tě aspoň hodím do nemocnice.“

„Nemusíš,“ odmítla ho. „Máš práci a já jsem dospělá.“ Odešla do kuchyně zalít si ranní čaj.

Kamil na tom najednou trval. „Obleč se, svezu tě. Nemocnici mám... po cestě.“

Lhal. Doktor, za kterým máma jela, ordinoval na Starém Městě, takže pokud ji Kamil k němu zaveze, udělá si pořádnou zájízdku přes centrum a největší dopravní špičku a zřejmě přijde do práce i na natáčení pozdě. Ale už nemohl couvnout.

„Když je to problém...“ váhala máma.

„Není,“ ujistil ji. *Hlavně už neztrácejme čas*, málem procedil skrz zuby. Až mu zaskřípaly, když tu větu zadržel. „Jenom si musíme pohnout.“

„Tak teda dobře,“ souhlasila máma posléze.

Kamil měl pocit, že mu máma dělá naschvály. Patnáct minut strávila v koupelně, vyšla odtud beze slova a i s chladnoucím čajem se zase zavřela v ložnici. Tam zůstala ještě déle, a když se zase zjevila, Kamil si konečně oddechl. Mohli vyrazit. Čas už raději ani nekontroloval. Trčel v zácpě a smířil se s tím, že ho čeká náročný den.

„Zavolám ti, až u doktora skončím,“ oznámila mu máma.

„Mami,“ povzdechl si Kamil nahlas. „Budu na place, nemůžu mít zapnutý zvonění. Zavolej si taxíka, prosím tě.“

„Na taxíka nemám peníze.“

„Nechal jsem ti je na stole.“

„Nevzala jsem si je. Myslela jsem, že ses nabídl...“

Kamil zastavil uprostřed jednosměrky, už se za ním hromadila auta. Když zatroubilo první, ignoroval ho. Když se přidalo druhé, zatroubil na oplátku. „Do prdele, nevydržíte ani sekundu?!“

„Nechovej se jako hrubián,“ okřikla ho máma. „Jestli se nedokážeš uvolnit z práce, nějak se o sebe postarám.“

Kamil se musel ovládat. Ráno nemohl dát jasněji najevo, že ho čeká těžký pracovní den. A přece ho nenechala v klidu odejít. Rychle vytáhl peněženku. „Tady máš dvacet euro. Na taxíka ti to bude stačit.“

Odmítala hotovost přijmout, dokud jí bankovku násilím nevtiskl do ruky.

2

Kamil přišel do práce pozdě, přesně jak očekával. Jejich oddělení nemělo až tak striktní pravidla ohledně docházky. Flexibilní pracovní doba kompenzovala večerní a víkendová natáčení. Ale při výrobě s dohodnutou novinářskou návštěvou šlo o mimořádný přešlap.

Když na věčně přeplněném parkovišti vystupoval z auta, v telefonu našel dva nepříjemné hovory – jeden od novinářky, které slíbil exkluzivní vstup na natáčení, druhý od šéfky marketingového oddělení Gabriely Fischerové. Oběma se neúspěšně pokoušel zavolat zpátky. Věděl, že zmeškané hovory nejsou dobrým znamením, a jeho předtucha se naplnila, hned jak dorazil do televizních ateliérů.

Obrovská plocha působila přímo děsivě na každého, kdo se uvnitř ocitl poprvé. Z vysokých – velice vysokých – stropů visely světla a reflektory, ateliér dělily jen kartonové stěny, které se daly posouvat, aby

se prostory poskládaly dle potřeby – byt, studio pro televizní soutěž, nemocnice či vězení. To všechno by Kamil našel i nyní, kdyby se vydal na průzkum mezi kartonové stěny ponořené do tmy.

Na první pohled se v televizních ateliérech dalo snadno ztratit, ale pouze v případě, že právě neprobíhala výroba. Nasvícený plac, a hlavně křik režiséra dokázaly každého navést napříč celým prostorem. I teď Kamilovi stačilo, aby ho následoval.

Svoji šéfku poznal už z dálky. Gabriela byla vysoká, mimořádně štíhlá krátkovlasá blondýna. Navíc vždycky stála za monitory mírně rozkročmo a s rukama překříženýma na prsou, přičemž režisérovi doslova dýchala na krk. Kamila si všimla, až když jí opatrně poklepal na rameno. Jelikož během ostré nemohli mluvit, jedním pohledem se jí pokusil omluvit a poděkovat zároveň. Ona mu taktéž jen očima a kývnutím hlavy naznačila, aby ji následoval ven z ateliérů.

„Promiň, že jdu pozdě,“ omluvil se i nahlas, když se ocitli na vzduchu.

„Jak si to představuješ? Já mám i lepší věci na práci, než v pondělí ráno na první dobrou zaskakovat za svý podřízený! Proč jsi na výrobu přitáhl bulvár?“ rozčilovala se Gabriela.

„Ty jsi chtěla, abych je pozval. Protože se vrátila i...“

Šéfka skočila Kamilovi do řeči: „Chtěla jsem tu seriózní noviny. Potřebuju, aby Danu vykreslily jako snaživou pracující matku, která prochází těžkým obdobím, ale stíhá práci i dítě. Tihle ji měli naposledy na obálce před půlrokem s titulkem *Herečka šnupe kokain?!* Nepotřebuju další skandál.“

„Myslíš, že o ní chtěj psát nějaký seriózní noviny?“ nedal se Kamil. „Nemusíš se bát, že Dana vyrobí další skandál. Tu novinářku znám osobně. Napíše jen to, na čem se dohodneme. Navíc, Dana je čistá.“

„Seš si jistej? Nevěděla jsem, že se ti svěřuje.“

„Byla přece na odvykačce, ne?“

Gabriela se zatvářila rozpačitě. „Copak jsem snad její pěstounka?“ Koukla se na hodinky. „Za dvacet minut mám pracovní schůzku.“

„Běž, všechno mám pod kontrolou. Ještě jednou promiň, že jsem přišel pozdě.“

Kamil se chystal vrátit do ateliéru.

„Kam jdeš?“ zastavila ho.

„Postarat se o novinářku,“ odvětil stroze.

„Ta tvoje... *novinářka*, jestli ji tak vůbec můžu nazvat, je u tebe v kanceláři. Snad sis nemyslel, že ji vezmu na natáčení.“

„Tak co jsi teda dělala na place?“ nechápal Kamil.

„Jen jsem zjišťovala, jestli jsi nahlásil, že ji tam bereš. Když jsi nezvedl telefon a nepřišel včas do práce. Snad mě nechceš kontrolovat? Nemá to být náhodou opačně?“ připomněla mu šéfka.

Kamil se s ní nechtěl hádat hned v pondělí ráno. Stejně už ztratil spoustu času. Omluva novináře s fotografem, kteří na něj netrpělivě čekali, taky zabrala několik minut.

Kamilovy problémy však nekončily, ani když se s nimi přesunul zpátky do ateliéru.

„Pravidla znáte. Když svítí červená, znamená to, že je ostrá, to jsme všichni ticho. Focení jen bez blesku mezi klapkami, ale ideálně až během větší pauzy, nebo když nám to režisér dovolí.“

Samozřejmě že ho fotograf neposlechl. Nenápadně obešel režisérský pult, postavil se k jednomu ze dvou stacionárních kameramanů a začal fotit. Alespoň, že nezapomněl vypnout blesk.

Zrovna natáčeli důležitou scénu. Zaměstnanci seriálové nemocnice mezi sebou srdečně vítali doktorku, která se po delší době vrátila do práce. Šlo o umění imitující realitu, respektive o přizpůsobivost televizních scenáristů. Daniela, herečka, která postavu ztvárňovala, za sebou měla náročný rok plný skandálů. Mezitím se vytratila z obrazovek a momentálně se pokoušela o návrat – oboje museli vysvětlit i v ději. Zvolili noblesnější zdůvodnění – její postava se na šest měsíců vydala pomáhat do polní nemocnice v Africe.

Daniela, atraktivní černovláska s výraznými lícními kostmi, velkým

tmavýma očima a dramatickým pohledem, který ji doslova předurčoval ke kariéře před kamerami, právě přebírala květiny od ředitele nemocnice. Přehnaně aktivního fotografa si všimla takřka okamžitě. Už tak byla nervózní a jeho přítomnost ji rozhodila ještě víc. Nejprve nevěděla proč. Na fotografie byla přece vždycky zvyklá. Vzpomněla si, až když se na něj zaměřila.

„Stop! Stop!“ ozvala se najednou.

Režisér, muž menší postavy s odrostlými vlasy sčesanými dozadu, brýlemi s výraznou černou obroučkou a se šátkem uvázaným kolem krku, se zvedl ze židle. „Dani, tohle mi nemůžeš furt dělat. Stop na place říkám jenom já. Tak pojedeme ještě jednou...“

„Nepokračuju, dokud tyhle neodejdou,“ trvala na svém herečka a ukazovala prstem na druhou kameru.

„Co se děje?“ nechápal režisér a ohlédl se naznačeným směrem.

Kamil se snažil zakročit. „Je tu domluvená novinářská návštěva. Posílal jsem ohledně toho e-mail.“

„Možná by bylo lepší, kdybys zavolal,“ řekl režisér.

„Snažil jsem se dovolat tobě i Daně. Nikdo mi to nebral. A, Dani, psal jsem ti, že bychom rádi dohodli hlavní rozhovor do časopisu,“ obrátil se Kamil přímo na herečku, jako by se mu naskytla vhodná příležitost k dohadování další spolupráce.

„O rozhovor nemám zájem,“ odmítla herečka.

Vtom z pozadí vystoupila redaktorka. „Půjde o obyčejný PR článek, žádné otázky, které nám předem neschválíte.“

„V žádném případě,“ trvala na svém Daniela a opět hledala zastání u režiséra. „Dneska ráno mě pronásledovali až sem!“

„Nepronásledovali. Jen jsme náhodou jeli v autě za vámi,“ přesvědčoval ji fotograf.

Herečka na něj namířila prst. „A vy? Vás si pamatuju. Viděla jsem vás hrabat se mi v odpadcích.“

„To byl zřejmě bezdomovec...“ zastal se ho Kamil.

„Ne, byl jsem to já,“ přiznal fotograf s nečekanou radostí v hlase. „Nevěřím, že si mě pamatuje!“

Kamil si nahlas povzdechl. Zjevně skutečně oslovil nesprávné noviny a bylo pro něj čím dál těžší si ono rozhodnutí obhájit. „Určitě... jde jen o nedorozumění.“

Režisér si ho vzal stranou. „Koukej, chápu, že na tebe tlačí telka. Rok od roku nám klesá sledovanost, člověk by řek', že nemocnici, ve který už fakt spal každej s každým, dávno stáhnou z vysílání, ale... to je teď jedno. Jsem pro propagaci, ale ne za každou cenu. Dobře vidíš, že Dana je pořád křehká. Tohle je její první den. Co kdyby sis ten rozhovor zkusil domluvit nějakou jinou cestou?“

„Potřebuju fotky z výroby.“

„Fotky z výroby, jasné, cvakejte během zkoušek, zůstaňte nejvíc dvě scény.“

„Domluveno,“ souhlasil Kamil.

„Výborně,“ zaradoval se režisér, než se vrátil na plac. „Můžeme pokračovat.“

Herečka nervózně přešlapovala. Vadila jí už i světla reflektorů. „Potřebuju se vyvětrat.“

Než stihl režisér protestovat, rozeběhla se k nejbližším dveřím. Nevyšla před budovu, ale jen na chodbu spojující dva televizní ateliéry.

Kamil ji následoval. Nedohnal ji, a proto usoudil, že šla na zadní dvůr, kam chodívali členové štábu i střihači sídlící ve vedlejší budově během přestávek kouřit. Ani mezi nimi ji nenašel. Vydal se na opačnou stranu, k bočnímu parkovišti. Zahlédl hereččino auto. Ani u něj nebyla. Že by zůstala uvnitř, i když prohlásila, že chce jít na čerstvý vzduch?

Kamil to vzdal, před návratem do výroby si alespoň odskočil na záchod. Za dveřmi málem vrazil do ženy, kterou hledal. Právě se nakláněla nad umyvadlem a pomocí srolované bankovky se pokoušela vdechnout do nosu bílou čáru, pečlivě připravenou na zrcátku v kabelce.

„Promi...“ chtěl se jí omluvit, ale pak si uvědomil, na co se dívá.

Okamžitě se rozkřičela: „Vypadni! Co si to dovoluješ?!“

Rychle vycouval zpátky na chodbu. Lekl se, že si spletl dveře, ale nebyl to on, kdo udělal chybu. Daniela se zavřela na pánských toaletách. V tu chvíli už věděl, že se mu dnes nepodaří dohodnout žádný rozhovor, a už vůbec ne do bulváru, který se jí hrabal v odpadcích. Navzdory tomu to ještě jednou zkusil.

Taktně na ni čekal opodál, dokud nevyšla na chodbu. „Promiň, Dani...“

Herečka se na něj zadívala. „My se známe?“

Svrátil čelo. Jestli se znají? Seznámili se na jeho první výrobě po nástupu do televize. Jeho tehdejší kolegyně si z něho vystřelila a donutila ho, aby šel na plac v nejnevhodnější chvíli, když byla naplánována intimní scéna. Když se herci ocitli před kamerami v posteli jen ve spodním prádle, neměli kolem sebe rádi moc lidí. A už vůbec se jim nepozdávala přítomnost někoho naprosto cizího. Daniela byla obzvlášť citlivá, a když viděla Kamila vykukovat zpoza kameramanových zad, zastavila celé natáčení.

Dlouho ho nenazvala jinak než *úchyl*. Dokonce i v přítomnosti novinářů a před lidmi, kteří neměli šanci znát historku o jejich prvním setkání.

Od té doby spolu zažili ještě několik incidentů, ale Kamil se postupně naučil s její komplikovanou povahou pracovat. Když televize ohlásila seriál s ní v hlavní roli, nikdo z jeho oddělení si nechtěl ten projekt vzít. To už ji dávno provázela pověst největší divy slovenského šoubyznisu. On si k ní však našel cestu a vždycky udělala, co potřeboval, i když ho to občas stálo nemalé úsilí.

„Chtěl jsem jen navázat na ten požadavek zevnitř. Vím, že teď není čas, ale rád bych dohodl termín rozhovoru. Ideálně v prostorech natáčení, ale buď po výrobě, nebo předtím, abychom nerušili štáb při práci.“

„Žádný rozhovor nebude,“ odmítla herečka rázně.

„Otázky budou dohodnutý a předem schválený...“ zkoušel to Kamil dál.

„Čemu nerozumíš, ty úchyle?!“ zaječela a použila přezdívku, kterou z jejích úst neslyšel už roky. „Na rozhovor můžeš zapomenout!“

Cestou zpátky do ateliéru do něj strčila ramenem. Nejraději by se tam už nevracel, ale vevnitř byla stále jeho návštěva.

„Bude lepší, když půjdeme,“ oznámil Kamil novinářce, zatímco herci s režisérem zkoušeli další scénu.

„Co ten rozhovor?“

„Dneska z toho nic nebude.“

Novinářka se rozzlobila. „Chceš mi říct, že jsme se sem táhli úplně zbytečně?“

„Bohužel,“ přiznal Kamil.

„Myslela jsem, že ses ní dohodl předem.“

„Pokusím se jí domluvit, zkusíme to zase příští týden?“

„Ale já potřebuju téma do uzávěrky. Slíbil jsi mi titulku!“ rozcílovala se.

Kamil si uvědomil, že je pozorují někteří členové štábu. „Můžeme to probrat venku?“

„Není co probírat. Potřebuju materiál. Když ho nedostanu, najdu si ho sama.“

„Za minutu jedeme ostrou,“ oznámila jim asistentka režiséra. „Mohli byste ten rozhovor laskavě dokončit někde jinde?“

Nemohli. Novinářka odmítla v rozhovoru pokračovat.

„Příště si na výrobu vezmi fotografa, co se nehrabal celebritám v odpadcích!“ zakřičel za ní Kamil, když vyjžděli autem z parkoviště.

Kráčel ke vchodu do budovy televize, a přitom v mobilu kontroloval pracovní e-mail, když najednou začal zvonit. Volala mu máma. Stále bylo zvláštní vidět její jméno na displeji. Naposledy mu zavolala před dvěma týdny. Požádala ho, zda u něj může pár nocí přespát.

„Mám dohodnuté vyšetření v nemocnici v Bratislavě,“ vysvětlila mu tehdy.

Mohl ji odmítnout? Vlastní matku? Jakkoli uplynuly roky, co se spolu nebavili? Proto ho její telefonát zase zaskočil tak, že ho málem nestihl zvednout, i když mobil držel v ruce. „Mami, jsem v práci, teď nemůžu mluvit. Je to nutný? Za pár hodin se přece uvidíme doma.“

„Jsem v nemocnici,“ oznámila mu rozechvělým hlasem.

Kamil nejprve nevěděl, jak zareagovat. Ráno ji tam přece vezl. Věděl, kde je. „Vysvětloval jsem ti, že pro tebe nemůžu přijet. Proto jsem ti dal peníze na taxíka.“

„Hospitalizovali mě.“

Vyděsil se. „Co se stalo?!“

„Srazilo mě auto.“

3

Kamil sjel z kopce do Starého Města rekordně rychle. Těžší už bylo najít v jednosměrných uličkách volné parkovací místo. Chvilí kroužil kolem nemocnice, než se naskytla příležitost, jakkoli se musel vměstnat mezi dvě auta parkující na hranici vyznačených míst. Vešlo se tam jen kratší auto, které by řídil zručný šofér se zkušenostmi. Kamil neměl k dispozici ani jedno, ale ani tak se nevzdával.

Když na něj zatroubil čekající řidič, došla mu trpělivost a chytil nervy. Nechtě zacouval do zaparkovaného auta. Vystoupil, aby zkontroloval škodu. V jeho případě šlo jen o škrábance, auto za ním však mělo rozbité světlo a drobnou promáčklinu.

„Do prdele! Co se dneska ještě posere?“ nadával podrážděně.

Rozhlížel se, zda kdesi nablízku neuvidí majitele, potom znovu nasedl do svého auta. Z pracovní tašky vytáhl sešit a pero. Na kus

vytrhnutého papíru narychlo naškrábal svoje telefonní číslo a zastrčil ho za stěrač nabouraného auta. Vrátil se za volant a pokračoval v hledání parkovacího místa.

Naštěstí byl tentokrát úspěšnější. Na vrátnici nemocnice se zeptal na mámu, poslali ho do druhého patra.

Ležela na lůžku s pohledem upřeným do okna. Obrátila ho ke dveřím, když se otevíraly. Zaskočilo ji, že vidí syna. „Nemáš být v práci?“

Kamil na ni vyděšeně hleděl. Ani velká náplast na levé straně čela nepřekryla odřenou kůži a škrábance na tváři. Levou ruku měla obvázanou až po rameno. „Proboha! Jak ti je?“

Máma mávla zdravou rukou. „Není to nic vážného. Neměl jsi spěchat. Jen jsem chtěla, abys věděl, co se mi stalo. Aby ses nevylekal, až mě nenajdeš v bytě.“

„Srazilo tě auto. Jasně že jsem nezůstal v práci. Jak se to... seběhlo?“

„Nevím. Asi jsem se pořádně nerozhlídl na obě strany.“

„Co říkal doktor?“ chtěl vědět Kamil.

„Že si mám dávat větší pozor.“

„Máš něco zlomeného?“

„Ještě nevím, byla jsem na rentgenu, zatím mi nic neřekli, ale mám bolesti.“ Ukázala na levou ruku, potom na hrud. „Možná mám i zlomený nějaký žebra.“

„Dali ti něco na bolest?“ zjišťoval Kamil. „Půjdu za sestřičkou...“

„Nemusíš,“ zastavila ho máma. „Není to až tak zlé. Chvilí tu zůstaň a řekni mi, jaký jsi měl den. Pojď, sedni si ke mně na postel.“

Kamil obrátil oči v sloup. Jak si má stěžovat ženě, kterou srazilo auto? „Můj den ještě ani pořádně nezačal, když jsi mi volala.“

„Promiň, že ti dělám zbytečný starosti,“ omlouvala se mu máma.

Uvědomil si, že i když ji nechtěl zatěžovat, svoji frustraci přetavil do zbytečně ostrého tónu. „Tak jsem to nemyslel. Jak vlastně dopadla kontrola u doktora?“

Máma se zhluboka nadechla. Tížila ji nepřiznaná diagnóza, zatím však nenašla správná slova. Raději než krutou pravdu zvolila milosrdnou lež. „Zatím nevím, ale slíbil, že se mi pokusí pomoci.“

Kamil se pokusil o úsměv. „Věřím, že jsi našla dobrého odborníka, když jsi za ním cestovala až do Bratislavy. Poslouchej... budu se muset vrátit do práce. Ale odpoledne za tebou přijdu. Než půjdu, zjistím, kdy tě propustí. Tipuju, že dneska to nebude. Podle toho se zařídíme. Co ti mám přinést z domova? A z obchodu?“

Máma váhala. Zjevně se jí nelíbila představa, že by noc strávila v nemocnici.

Kamil to pochopil. „Tak já jdu teda zjistit, kdy tě plánujou propustit.“

Vyšel z pokoje a na chodbě vyhledal nejbližší zdravotní sestru. Poslala ho do sesterny, kde ho odkázali na doktora Baráta. Našel ho v patře pro onkologické pacienty.

Tehdy pochopil – máma má rakovinu. Záměrně se jí neptal na diagnózu, když mu zavolala a ani ve chvíli, kdy se zjevila v Bratislavě. Chtěl před tím zavřít oči, jako by se ho její nemoc nijak netýkala. Šlo sice o jeho mámu, ale neviděli se a nemluvili spolu roky. Její problémy nejsou nevyhnutelně jeho. Alespoň pokud to on sám nedovolí.

Ohlásil se Barátově sestřičce a sedl si do čekárny před ordinací. Už automaticky zkontroloval mobilní telefon. Tenhle zlovyk se u něj projevil vždycky, když měl volnou chvíli. Měl několik nepříjatých hovorů od šéfky, ale netradičně se je rozhodl ignorovat.

„Pan Slovák?“ oslovila ho sestřička.

Vešel do ordinace.

„Posadte se,“ vybídl ho doktor se šedivými vlasy a s tmavě hnědými vousy, zatímco ještě něco zapisoval do počítače po návštěvě předcházejícího pacienta. „Děkuju, že jste si na mě našel čas,“ spustil, když se mu konečně mohl věnovat.

„Když vám máma zavolá z nemocnice, že ji srazilo auto, nemáte moc na výběr,“ podotkl Kamil napůl žertem.

Doktor si prsty projel vousy. „Slyšel jsem, že jste zaneprázdněný. To jste si opravdu v práci nedokázal zařídit ani chvíli volna?“

„Netušil jsem, že mě tu potřebuje,“ hájil se Kamil. „Máma do dnešního rána nic neřekla... A co ten řidič? Co se vlastně stalo s ním? Doufám, že ho zatkla policie.“

„Bohužel, asi vás zklamou. Podle očitých svědků v tom byl nevinně. Právě o tom jsem s vámi chtěl mluvit.“

Kamil na něj zmateně hleděl. „Co to znamená? Že je máma senilní a neumí si dát pozor, když přechází přes cestu? Na to je trochu moc mladá, ne? Kdybych měl důvod se o ni bát, určitě bych ji nenechal jít sem samotnou. Vysadil jsem ji před nemocnicí a nechal jí peníze na taxíka.“

„Já vás neobviňuju. Vím, jaká je doba. I když... někdy je důležité seřadit si priority,“ neodpustil si doktor poslední poznámku. „A ne, vaše matka nemá příznaky senility. Ale chápete, že není snadné vyrovnat se s diagnózou, které čelí...“

„S jakou diagnózou?“ zeptal se Kamil.

Zaskočený lékař zvedl obočí. „Vy jste o tom nemluvili?“

Pacientčin syn jen zakroutil hlavou.

„Ale... tušíte, s čím sem dneska přišla?“ divil se doktor dál.

Kamil se zastyděl. Nechtěl se však obhajovat ani vysvětlovat komplikovanou rodinnou historii. Namísto obrany volil útok. „Vím, na jakým oddělení jsem. No a? Má rakovinu. Ale ta se v dnešní době už většinou dá léčit, ne?“

„Často ano, vždycky pořád ještě ne.“

„Co tím chcete říct?“

„Vaše máma má čtvrté stádium rakoviny prsu. První metastázy už se rozšířily do kostí a uzlin.“

„A to se dozvěděla dneska?“ vyděsil se Kamil.

Doktor váhavě naklonil hlavu. „No... diagnostikovali ji už v Martině. Předpokládám, že chtěla slyšet názor jiného odborníka. V Martině

mají prvotřídní nemocnici. V takovém případě ale není nic zvláštního na tom, když pacient vyhledá i dalšího specialistu.“

„Takže... je bez šance?“

„Neměl jsem vám to říkat, jestli si to vaše matka nepřála. Předpokládal jsem, že jste o tom mluvili. Zmínila se, že tu má syna a že jste ji vzal k sobě.“

Kamil měl pocit, že se s ním něco děje. Na okamžik se mu zatmělo před očima, uši mu zaplnil zvuk připomínající přívalovou mořskou vlnu. „Potřebuju si sednout,“ řekl, než si uvědomil, že už hodnou chvíli sedí. Židle pod ním však působila nejistě, jako by se jí nohy pomalu rozjízďedly a on padal na zem.

Doktor vstal a přinesl mu sklenici vody. „Napijte se.“

Kamil poděkoval. Sklenici chytil roztřesenou rukou; raději ji položil na stůl. „Kolik? Kolik má času?“

„To je momentálně těžké odhadnout. Měsíce, nejvýš rok. A možná... možná méně. Přesný čas závisí na tom, jak se bude nemoc dál šířit tělem a jestli se vaše matka rozhodne podrobit léčbě.“

„Léčbě, která jí nezachrání život?“

„Může zpomalit metastázy a prodloužit jí zbývajíc čas,“ vysvětlil doktor. „Ale z její reakce mám dojem, že o tuto alternativu nemá zájem.“

„Promluvím si s ní,“ slíbil Kamil.

„Budu radši, když si necháte pro sebe, co jsem vám řekl.“

„Mám se tvářit, že... že o ničem nevím?“

„Chápu, jak se cítíte,“ pokýval lékař hlavou. „Myslete ale na matku. To, jak se zachováte v následujících dnech a týdnech, může pro ni být kritické.“

„Co tím chcete říct?“ nerozuměl mu Kamil.

„Asi je vám jasné, že jsem vám nechtěl oznámit něco, co jste už podle mě věděl,“ shrnul doktor a na chvíli se odmlčel, jako by přemýšlel, čím začít. „Vaše matka utrpěla i poranění hlavy, proto nemůžeme

vyložit otřes mozku. Přes noc si ji tu ještě necháme, ale od zítřka na ni musíte dohlédnout.“

„Dohlédnout? Jak?“

„Otřes mozku se může projevat různě. Bolest hlavy, krátkodobá ztráta paměti, nevolnost a zvracení. Problémy s rovnováhou, citlivost na světlo nebo i halucinace. Ale podezření na otřes mozku není hlavní důvod, proč navrhuju, aby tuhle noc zůstala v nemocnici.“

Kamil na něj netrpělivě hleděl.

„Totiž...“ Doktor hledal správná slova. „Mám drobné podezření, že ta srážka s autem nebyla náhoda.“

„Podezření, že...“ odmlčel se Kamil, ale došel k jednomu z těch závěrů, které potřebujete slyšet nahlas a ideálně z cizích úst.

„Kolemjdoucí tvrdili, že pod to auto doslova vběhla.“

„Takže se chtěla zabít?“

„Mluvil jsem s ní o tom a popřela to, ale bylo by lepší, kdyby si promluvila s profesionálem,“ navrhl doktor.

„Myslíte psychologa?“ pochopil Kamil.

„Momentálně čekáme, až se uvolní naše psychiatrická. I při nejmenším podezření na pokus o sebevraždu musí posoudit stav pacienta a na základě jejího doporučení navrhne nemocnice další kroky. A i když pacient není v dalším bezprostředním ohrožení, často doporučujeme konzultace s psychologem. V případě onkopacientů obzvlášť.“ Lékař očekával Kamilovu reakci, ale když nepřicházela, pokračoval: „Psycholog by vaší matce pomohl vyrovnat se s... okolnostmi. Bez urážky, ale z toho, co jsem se zatím dozvěděl, mám pocit, že s ní nemáte zrovna nejbližší vztah.“

Kamil se ušklíbl. Okolnosti. Takhle doktor nazval rozsudek smrti. Na to, že pracoval s náročnými případy a smrt mu nebyla úplně neznámá, se o ní vyjadřoval příliš vágně. „Bez urážky, ale... jak si to představujete? Jak mám mámu dovést k psychologovi, když nesmím prozradit, co jste mi řekl?“

Doktor se nervózně zavrtěl. „Věřím, že se vám brzy ke všemu přizná. Je na vás, jak se k tomu postavíte. Nemůžu vám nic přikazovat, ale bylo by dobré, kdyby si o tom měla s kým promluvit.“

„Děkuju vám za cenný rady.“ Kamil se pomalu zvedl na nohy.

„Kdybyste cokoli potřeboval...“ Doktor našel svoje vizitky a jednu mu podal. „Můžete se na mě obrátit. E-mailem nebo telefonicky.“

4

Kamil vyšel z ordinace a bojoval s pokušením zajít za mámou. Nemohl se jí zeptat na to, co se právě dozvěděl od lékaře. Navíc v tuhle chvíli ani nebyl schopen rozumného rozhovoru. Ovládaly ho emoce, ani jedna však nepramenila z empatie. Možná by se neovládl, a dokonce by na ni zvýšil hlas. Takovou reakci si nezasloužila.

Zavřel se ve svém autě. Pustil si hlasitou hudbu a vydal ze sebe ještě hlasitější dlouhý výkřik. Domníval se, že ho venku nikdo neuslyší, ale mýlil se. Pohledy kolemjdoucích ho zaskočily. Rychle vypnul rádio a raději co nejdříve vyjel z parkoviště. Zastavil na cestě jen o několik metrů dál. Zkontroloval si oči ve zpětném zrcátku. Neplakal. Nedokázal pojmenovat, co cítí. Nedokázal pro mámu truchlit. Za prvé byla ještě mezi živými, a za druhé už měl roky pocit, že o ni přišel.

Zvažoval, co udělá. Slíbil, že jí do nemocnice přinese nějaké věci, ale to mělo čas a on jí pořád ještě nebyl schopen čelit. Další bod na svém denním programu dostal příkazem.

V mobilu mu svítila zpráva od šéfky.

Až vyřešíš tu osobní záležitost, přijď do práce. Nejlíp ještě dneska.

Kamil tušil, že to není dobré znamení. Také šéfka kladla práci na první místo, ale alespoň se tvářila, že jí na zaměstnancích záleží.

Pochopil, že je to opravdu vážné, když vešel do její kanceláře a ona mu ukázala, aby za sebou zavřel dveře.

Vstala a vyšla zpoza stolu, zároveň mu naznačila, aby si sedl.

„Stalo se něco?“ zeptal se Kamil přímo.

Naštěstí ani ona nechodila kolem horké kaše. „Máš průser, nezvala bych tě, kdyby o nic nešlo. Promiň, nejdřív mi řekni, jak se má máma.“

„Přežije to, zatím.“

„Prosím?“

„Nic,“ zamluvil to Kamil. „Tak co se děje?“

„Dana,“ vystihla Gabriela jedním slovem jeho největší obavy. „Stěžovala si na tebe. Prý jsi za ní lezl na záchody. Bojí se, že pracuješ pro bulvár, a přišla s teorií, že informace, který zveřejnili posledně, vypustil nějaký vnitřní zdroj z telky.“

„Lezl jsem na pánský,“ hájil se Kamil. Chystal se prozradit i to, při čem herečku z denního seriálu přistihl, ale stěží by mu to pomohlo. Danielina závislost byla veřejným tajemstvím, a jakkoli jí častější záchodové přestávky během natáčení tolerovali, členové štábu si z ní často za jejími zády utahovali a posmívali se jí. „Vyřeším to,“ slíbil posléze.

„Jak?“ chtěla vědět jeho šéfka.

„Promluvím si s ní.“

„Dneska už asi těžko. Odešla z natáčení. Cestou se stavila na vedení.“

„U ředitele?“ vylekal se Kamil.

Gabriela přikývla. „Pozval si mě na kobereček. Podívej... Zatím si z toho nedělá těžkou hlavu. Ví, jaká Dana je. Není to poprvé, co na těchhle chodbách dělá virvál. Akorát si dej pozor, abys jí nepomohl k další nešťastný titulce. To bys měl větší problém.“

Kamil si oddechl. „Neboj. Zařídím i ten rozhovor, co jsem slíbil.“

Když se ocitl v kanceláři za pracovním počítačem, byl na chvíli zase ve svém živlu. Odepsal na několik e-mailů, vyřídil jeden telefonát,

prohlédl si monitoring médií. Práce mu pomáhala nemyslet na to, na čem záleželo doopravdy. Zachránila ho před ním samým, nikoli poprvé. Svým způsobem byla jeho drogou.

Den se dávno přehoupl do druhé poloviny, když si uvědomil, že od rána nic nejedl. Vydal se k automatům u televizních studií, aby si obstaral bagetu. Cestou se díval do mobilu, kontroloval na sociálních sítích účty, které patřily televizi. Jak jinak.

Než stihl telefon odložit, zazvonil mu v ruce. Naštěstí mu tentokrát volala jeho nejlepší kamarádka a někdejší kolegyně Denisa Krajčírová.

„Deny?“ zdvihl.

„Ahoj. Máš na mě po práci čas?“ zeptala se ho bez zbytečných řečí.

„Sorry, dneska ne.“

„Fakt? Mám děsný dilemma, se kterým bych potřebovala poradit. Jakože... je to otázka života a smrti.“

Znal její dilemata. Nikdy nebyla tak *děsná*, jak je ráda vykreslovala. A už vůbec by je nezařadil mezi *otázky života a smrti*. Zarazilo ho, že v jeho současné situaci, i když o ní nemohla vědět, volila právě tato slova.

„Nepočkej ty dilemata do zítřka?“

„A zítra budeš mít čas?“ radovala se Denisa.

Kamil si povzdechl. Netušil, jak budou vypadat jeho nejbližší dny. Kdy vyzvedne mámu a jak se o ni bude muset postarat. Ale kamarádi se neodmítají. „Ještě se domluvíme, jo?“ Aspoň ne přímo.

„Jasně, tak... až budeš vědět, napiš,“ poprosila ho.

Strkal mobil do kapsy kalhot, když zase zazvonil. Neznámé číslo. I když byl zvyklý zvedat to i cizím lidem, dnes už měl telefonátů dost. Až do té míry, že když to neznámý volající zkoušel každých pět minut, Kamil si jeho číslo zablokoval.

„Dneska ne, Satane, dneska ne,“ bručel si pod nos, když vypnul zvonění a konečně telefon odložil.

Po práci se krátce stavil doma a co nejdříve jel za mámou do nemocnice. Nesl jí nějaké časopisy, noční košili, hygienické potřeby a její oblíbené mentolové bonbóny.

Nebyla nadšená, když se dozvěděla, že na noc zůstává v nemocnici. Hlavně když viděla, kolik jí toho sbalil. Přinesl zásoby, že by jí vydržely na týden. Jako by se jí chtěl definitivně zbavit.

Posmutněla. Když se jí Kamil zeptal na výsledky vyšetření, sotva zareagovala.

Nechápal, proč je pro změnu podrážděná ona.

„Bude lepší, když půjdeš. Jsem unavená, potřebuju si odpočinout,“ oznámila synovi nakonec.

„Ja-jasně,“ vykřikl Kamil. Zaskočilo ho, že máma o jeho společnost najednou nestojí.

Ještě poznamenal, že si ověří u sester, v jakém čase by bylo nejlepší přijít ji na druhý den vyzvednout. Matce bylo jasné, že přijde až po práci. Pokud vůbec.

Po Kamilově odchodu jí přinesli večeři. Vařené brambory s drobnými kousky opražené slaniny, posypané oschlou pažitkou.

Když se najedla, osaměla.

Kdysi byla zvyklá na samotu; dlouho žila bez muže a dětí. Ale s její diagnózou nabývala každá osamělá chvíle na intenzitě. Připomínala jí to, čeho se obává skoro každý – že umře sama a zůstane zapomenuta. Toužila napravit svůj vztah se synem, ale její návštěva v Bratislavě zatím potvrdila, že to přinejmenším nebude jednoduché. Pokud je to ještě vůbec možné.

Usínala s tíživými myšlenkami. Převalovala se na posteli, když ji vyrušil lomoz na chodbě. Rozsvítila světlo, a jelikož měla stejně problém usnout, rozhodla se zkontrolovat situaci.

Venku našla rozrušenou ženu zmateně bloudící mezi pokoji. „Adame? Adame!“ vykřikovala a stále se při tom rozhlížela na všechny strany.

„Adame?“ zopakovala Marie nechápavě a mhouřila oči, které si přivýkaly na ostré světlo.

Žena se na ni zaměřila. Nebylo divu, na chodbě byly v tuto noční hodinu jen ony dvě. Doběhla k ní a chytila ji z pravé strany za ruku a z levé za noční košili, jelikož levou ruku měla Marie stále ovázanou a přitisknutou k tělu. „Adam... hledám svého syna, neviděla jste ho? Jmenuje se Adam,“ chrčila ze sebe jako šílená.

Marie se vyděsila, když si všimla, že má dlaně červené jako od krve. „Proboha! Co se vám stalo?“

„Byla tam krev, tolik krve,“ rozvzlykala se žena. „Adame, co se ti stalo? Proč jsi to udělal?“

„Jste na ženském oddělení,“ vysvětlovala jí Marie. „Zřejmě bude na příjmu, na pohotovosti. Kdy ho přivezli? Co vám řekl doktor ze sanitky?“

„Teprve teď... To my jsme ho přivezli. Ale nevím, nevím, kam ho vzali.“

„Zkuste se zeptat na příjmu nebo... počkejte, poprosím sestru, aby vám pomohla,“ navrhla Marie.

Vydala se do sesterny, ale žena ji odmítla. „Nemám čas, musím ho okamžitě najít.“

Marie šla přece jen najít sestřičku, ale panikařící žena se vytratila dřív, než jí stihla pomoci. Přemýšlela, zda ji má hledat, ale posléze usoudila, že to není její starost. Vrátila se do pokoje a zase si lehla. Zbytek noci už nedokázala usnout.

Jenže najednou ji trápilo něco jiného než její vlastní osud. Potřebovala vědět, co se stalo s klukem jménem Adam.

5

Bylo mi deset let, když jsem zjistil, že jsem gay. Je zvláštní, jak se to přihodí. Nejdřív jsi jen dítě, nevinné a tvárné. Postupně začneš vnímat, že jsi odlišný. Možná tě teta prodavačka v obchodě neúmyslně ztrapní před tvými rodiči, když tě mylně pochválí slovy: *Vy ale máte krásnou holčičku*. Možná se na tebe máma divně podívá, když si od Ježíška přeješ panenku místo traktoru, a vzápětí ti ten nápad vymluví. Možná se ti na hřišti začnou smát kluci, protože s nimi nemáš moc společného a víc tě to táhne k holkám.

Nejdřív jsou to jen momenty, které ti naznačí, že s tebou něco není v pořádku. Ale potom se stane něco, co ti otevře oči – najednou, z ničeho nic, úplně. V jediném okamžiku pochopíš, kdo opravdu jsi. Jako bys odhalil tajemství, které jsi roky toužil rozluštit. Zároveň si uvědomíš, co to tajemství znamená. Tvoje odlišnost je chyba, nedostatek, překážka v tom, aby tě jiní měli rádi. Proto se svoje tajemství naučíš skrývat.

Já jsem to zjistil díky Martinovi. Martin byl kamarád ze školy, se kterým jsem trávil celé prázdniny. Někdy jsme si hráli na ulici, občas jsme zašli na koupaliště, ale vždycky jsme skončili u něj. Hráli jsme hry na počítači, koukali na hudební videoklipy a smáli se interpretům, kteří naprázdno otvírali pusy, když Martin na televizi vypnul zvuk.

Martin mě rád rozesmával. Když nestačilo němé divadlo na obrazovce, začal zpěváky dabovat.

„Chce se mi chcááát, tak strašně móóóc...“ křičel z plných plic.

Když jsem se konečně rozesmál, přestal a díval se na mě s vážnou tváří. „Hrabe ti?“

Zaraženě jsem na něj pohlédl a okamžitě jsem se přestal smát.

„Je tady snad něco k smíchu?“ pokračoval v divadle. „Já tu zpívám serenádu, a ty se mi směješ?“

Na chvíli jsem si myslel, že se opravdu urazil. Potom hodil ovladač od televize stranou a vrhl se na mě. Spadli jsme ze sedačky, pošťuchovali se, začal mě lechtat.

„Pořád je ti něco k smíchu? Čemu se směješ? Čemu?“

„Přestaň, prosím tě, přestaň,“ žadonil jsem. „Přestaň, nebo se počůráš.“

To ho rázem zastavilo. Asi nechtěl vysvětlovat mámě, proč je koberec nasáklý močí.

Přesto mě stále nepouštěl. Držel mi ruce a tiskl je k podlaze. Oba jsme byli zadýchaní, tekla z nás pot. Nos měl jen centimetr od mého. Pohled upíral hluboko do mých očí. Tehdy mi na vteřinu problesklo hlavou, jaké by to bylo, kdyby mi dal pusu. Najednou jsem po tom zatoužil nejvíc na světě.

Vylekal jsem se té touhy. Co to znamená? Kluci si přece pusy nedávají. Máma a táta ano, žena a muž ano, dva muži nikdy.

Vší silou jsem ho ze sebe shodil. Rychle, než se vzpamatuje, jsem se na něj vrhl a přimáčkl ho k zemi. „Tohle už na mě víckrát nezkoušej, slyšíš?“ křičel jsem rozhněvaně.

Martin se zjevně lekl. „Jenom jsem si dělal srandu. Jsi v pohodě?“

Pustil jsem ho, oba jsme vstali.

„Jsem lechťivej...“

Martin se zasmál. „Já vím. Proto to tak rád dělám. Ale přestanu, slibuju.“

Okamžitě pustil z hlavy, co se stalo. Vypnul televizi, zapnul počítač a navrhl, abychom si zahráli. Já jsem na to ale nedokázal zapomenout. Ten moment jsem si v mysli nosil všude s sebou. Martinův pohled jsem měl před očima, když jsem usínal. Působil mi zvláštní, nepopsatelné lechtání v břiše. Až později jsem pochopil, co to znamená – poprvé